

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13.06.1996, sp. zn. 3 Cdon 830/96, ECLI:CZ:NS:1996:3.CDON.830.1996.1

Číslo: 19/1997

Právní věta: Úprava náhrady za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) podle ustanovení čl. VI bodu 6 zákona č. 74/1994 Sb. (nyní ve znění zákona č. 220/1995 Sb.) se neprovede u zaměstnanců, kteří v době před 1.1.1989 dovršili věk 65 let; těmto zaměstnancům i po 1.6.1994 náleží náhrada podle ustanovení § 195 zák. práce ve znění vyplývajícím z čl. I bodu 69 zákona č. 153/1969 Sb. (článek II bod 7, věta třetí, zákona č. 188/1988 Sb.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.09.1996

Spisová značka: 3 Cdon 830/96

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody v pracovním právu

Předpisy: 65/1965 Sb. § 195 153/1969 Sb. čl. I bod 69 188/1988 Sb. čl. II bod 7 74/1994 Sb. čl. VI bod 6

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil 4262 Kč s 16% úrokem od podání žaloby (t.j. od 31. 10. 1994) do zaplacení a aby mu "od října 1994 platil měsíční rentu ve výši 2738 Kč vždy do 15. dne měsíce následujícího za měsíc předcházející". Žalobu zdůvodnil tím, že u žalovaného pracoval od 1. 3. 1956 do 20. 5. 1972 a že od 21. 5. 1972 mu byl z důvodu nemoci z povolání přiznán invalidní důchod. Od září 1972 pobíral náhradu za ztrátu na výděлку při uznání invalidity ve výši 550 Kč a "na základě změn právních předpisů" byla výše renty upravena na částku 3003 Kč, přičemž "skutečná výše vyplacené částky činila po odpočtu státního vyrovnávacího příspěvku 2783 Kč". Dopisem ze dne 23. 8. 1994 žalovaný sdělil žalobci, že náhradu za ztrátu na výděлку snižuje z částky 2783 Kč měsíčně na částku 607 Kč měsíčně. Žalobce s tímto snížením náhrady za ztrátu na výděлку nesouhlasí, neboť je v rozporu s "přechodným ustanovením čl. VI bodu 6 novelizovaného zákoníku práce".

V průběhu řízení před soudem prvního stupně žalobce vzal zpět žalobu v části, v níž se domáhal počínaje měsícem listopadem 1994 placení částky 2783 Kč měsíčně.

Žalovaný namítal, že při poskytování náhrady za ztrátu na výděлку při uznání invalidity žalobci, který dosáhl věku 65 let v době před 1. 1. 1989, je třeba i nadále vycházet z ustanovení čl. II bodu 7

O k r e s n í s o u d v Karviné rozsudkem zastavil řízení v části, v níž se žalobce domáhal “zaplacení částky 2783 Kč a placení měsíční renty ve výši 2738 Kč od prosince 1994 do budoucna”, žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci částku 6458 Kč s 16% úrokem z částky 4262 Kč za dobu od 12. 11. 1994 do zaplacení, vše do 3 dnů od právní moci rozsudku, a zamítl žalobu v části, v níž se žalobce domáhal “zaplacení částky 542 Kč včetně 16% úroku z částky 4262 Kč za dobu od podání návrhu do 11. 11. 1994”; současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a že žalovaný je povinen zaplatit “státu na účet Okresního soudu v Karviné” na soudním poplatku 260 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku. Při rozhodování o věci samé vycházel ze zjištění, že žalobce pracoval u žalovaného od 1. 3. 1956 do 20. 5. 1972 jako horník, že z důvodu nemoci z povolání byl uznán plně invalidním a že s účinností od 21. 5. 1972 mu byl přiznán plný invalidní důchod; v období od 1. 11. 1993 do 30. 11. 1994 činila výše tohoto důchodu měsíčně 4235 Kč. Žalovaný svoji odpovědnost za škodu uznal a žalobci vyplácel náhradu za ztrátu na výdělků při uznání invalidity. Průměrný výdělek pro účely náhrady za ztrátu na výdělků podle ustanovení § 195 zák. práce, upravený podle nařízení vlády č. 191/1993 Sb., činil 6983 Kč. Soud prvního stupně dovodil, že pro účely výpočtu náhrady za ztrátu na výdělků v době před 1. 6. 1994 bylo třeba postupovat podle ustanovení čl. II bodu 7 zákona č. 188/1988 Sb., neboť žalobce ještě před 1. 1. 1989 dovršil věk 65 let. Dnem 1. 6. 1994 nabyla účinnosti novela zákoníku práce, provedená zákonem č. 74/1994 Sb., kterou bylo mimo jiné změněno ustanovení § 195 zák. práce, a to tak, že “jako příjem žalovaného po zjištění nemoci z povolání se započítával plný invalidní důchod ve fakticky pobírané výši a nikoli plný invalidní důchod ve výši původně přiznané a rovněž byla odstraněna redukce průměrného výdělků, původně upravená v ustanovení § 195 odst. 2 zák. práce”. Z ustanovení čl. VI bodu 6 zákona č. 74/1994 Sb. pak “vyplývá, že úprava náhrady za ztrátu na výdělků se provede i u zaměstnanců, kterým náhrada příslušela před 1. 6. 1994”, protože ustanovení čl. VI bodu 6 zákona č. 74/1994 Sb. nerozlišuje mezi náhradou za ztrátu na výdělků pobíranou zaměstnanci, kteří dovršili věk 65 let před 1. 1. 1989, a mezi zaměstnanci, kteří tohoto věku dosáhli (mají dosáhnout) po 1. 1. 1989. Je třeba, podle názoru soudu prvního stupně, “změny v poskytování náhrady za ztrátu na výdělků vztáhnout na všechny pracovníky, jimž výše uvedená náhrada před 1. 6. 1994 byla poskytována a jejíž výše byla dohodnuta”. I když ustanovení čl. II bodu 7 zákona č. 188/1988 Sb. nebylo “výslovně zrušeno”, stalo se dnem 1. 6. 1994 nepoužitelným, a to “v části, dle které se u pracovníků, kteří dovršili 65 let věku před 1. 1. 1989, při výpočtu náhrady za ztrátu na výdělků postupuje podle předpisů platných před tímto datem; z tohoto ustanovení zůstává v platnosti to, že u výše uvedených pracovníků neplatí omezení, pokud jde o dobu poskytování náhrady za ztrátu na výdělků věkem 65 let”. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že při stanovení náhrady za ztrátu na výdělků žalobce pro dobu od 1. 6. 1994 je třeba postupovat podle ustanovení § 195 odst. 1 zák. práce ve znění zákona č. 74/1994 Sb. Při rozhodování o výši náhrady za ztrátu na výdělků za měsíce srpen, září a říjen 1994 soud prvního stupně vycházel z toho, že od průměrného výdělků ve výši 6983 Kč měsíčně je třeba odečíst invalidní důchod pobíraný žalobcem ve výši 4235 Kč měsíčně, že rozdíl ve výši 2748 Kč se zvyšuje o 20 % (čl. V zákona č. 160/1993 Sb.) a že od výsledné částky je třeba odečíst daň z příjmů fyzických osob. Po započtení již poskytnutého plnění zbývá k doplacení částka 6458 Kč.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v napadené části (t.j. v žalobě vyhovujícím výroku a ve výrocích o náhradě nákladů řízení a o povinnosti žalovaného zaplatit soudní poplatek) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a že proti jeho rozsudku je přípustné dovolání. Odvolací soud shodně jako soud prvního stupně dovodil, že úprava náhrady za ztrátu na výdělků se podle ustanovení čl. VI bodu 6 zákona č. 74/1994 Sb. provede u všech zaměstnanců, kterým náhrada příslušela před 1. 6. 1994, bez ohledu na to, zda dovršili věk 65 let před 1. 1. 1989 nebo až po tomto datu; okolnost, zda dosud pobírali náhradu za ztrátu na výdělků za podmínek a ve výši vyplývající z ustanovení § 195 zák. práce ve znění účinném do 31. 12. 1988 nebo ve znění vyplývajícím z novely zákoníku práce, provedené

zákonem č. 188/1988 Sb., je nevýznamná. Podle názoru odvolacího soudu je rozhodující, že zákoník práce po novele provedené zákonem č. 74/1994 Sb. "již nepočítá s dvojí limitací, případně že již nepočítá s řádnou limitací průměrného výdělku, a to bez ohledu na věk osoby". Námitku žalovaného, že ustanovení článku II bod 7 zákona č. 188/1988 Sb. nebylo zrušeno, odvolací soud odmítl s odůvodněním, že "rovněž ustanovení § 195 odst. 1 zák. práce ve znění do novely provedené zákonem č. 74/1994 Sb. nebylo výslovně zrušeno, ale změněno; stejně tak článkem VI odst. 6 zákona č. 74/1994 Sb. byl změněn výpočet náhrady za ztrátu na výdělků pro pracovníky, kteří před 1. 1. 1989 dovršili 65 let věku". Rozhodnutí o přípustnosti dovolání odvolací soud zdůvodnil tím, že otázka aplikace ustanovení § 195 zák. práce ve znění po novele provedené zákonem č. 74/1994 Sb. "v případě pracovníků, kteří před 1. 1. 1989 dovršili věku 65 let", je "rozhodnutím po právní stránce zásadního významu".

V dovolání žalovaný namítal, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Podle názoru dovolatele má ustanovení článku VI bodu 6 zákona č. 74/1994 Sb. "vztah pouze k ustanovením § 195 a § 199, které byly změněny a doplněny článkem I body č. 121, 122, 123, 124 a 125 téhož zákona"; "limitace průměrného měsíčního výdělku před vznikem škody byla zrušena u těch pracovníků, kterým byla náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti poskytována ve smyslu ustanovení § 195 zák. práce a kterým přísluší tato náhrada nejdéle do kalendářního měsíce, ve kterém dovrší 65 let věku". Zaměstnancům, kteří dosáhli věku 65 let před 1. 1. 1989 a kterým byla poskytována náhrada za ztrátu na výdělků podle ustanovení § 195 zák. práce ve znění účinném do 31. 12. 1988, i po 1. 6. 1994, náleží náhrada v dosavadní výši až do konce jejich života, ledaže by u nich došlo k podstatné změně poměrů ve smyslu ustanovení § 202 odst. 1 zák. práce. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

V průběhu dosavadního řízení bylo zjištěno, že žalobci, který pracoval u žalovaného (u jeho právního předchůdce) od 1. 3. 1956 do 20. 5. 1972 jako horník, byl z důvodu nemoci z povolání přiznán invalidní důchod. Žalovaný podnik (jeho právní předchůdce) uznal, že za škodu vzniklou žalobci v důsledku nemoci z povolání odpovídá (§ 190 zák. práce), a poskytoval mu ve smyslu ustanovení § 195 zák. práce náhradu za ztrátu na výdělků.

V době, kdy žalobci vznikl nárok na náhradu za ztrátu na výdělků při uznání invalidity, nesměla náhrada za ztrátu na výdělků spolu s výdělkem postiženého zaměstnance s případným invalidním nebo částečným invalidním důchodem přesáhnout částku 2500 Kč měsíčně; u zaměstnanců, jejichž průměrný výdělek před vznikem škody na zdraví byl vyšší než 2500 Kč, se tato částka zvyšovala o 50 % rozdílu mezi tímto výdělkem a částkou 2500 Kč (srov. § 195 odst. 2, věta první a druhá, zák. práce, ve znění vyplývajícím z ustanovení článku I bodu 69 zákona č. 153/1969 Sb.). V plné výši (tj. bez uvedeného omezení) se náhrada za ztrátu na výdělků poskytovala jen tehdy, byla-li škoda způsobena úmyslně nebo byla-li způsobena výhradně zaměstnavatelem porušením předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (srov. § 195 odst. 2, věta třetí, zák. práce ve znění vyplývajícím z ustanovení článku I bodu 69 zákona č. 153/1969 Sb.).

Novelou zákoníku práce, provedenou zákonem č. 188/1988 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 1989, bylo ustanovení § 195 zák. práce změněno (srov. článek I bod 148 tohoto zákona) mimo jiné tak, že náhrada za ztrátu na výdělků nesměla spolu s výdělkem postiženého zaměstnance s případným invalidním nebo částečným invalidním důchodem přesáhnout částku 3000 Kč měsíčně (přitom se nepřihlíželo ke zvýšení invalidního důchodu pro bezmocnost, ke snížení tohoto důchodu podle právních předpisů o sociálním zabezpečení, ke zvýšení přiznaných důchodů podle těchto

předpisů ani k výdělků zaměstnance, kterého dosáhl zvýšeným pracovním úsilím); u zaměstnanců, jejichž průměrný výdělek před vznikem škody byl vyšší než 3000 Kč, se tato částka zvyšovala o 75 % rozdílu mezi tímto výdělkem a částkou 3000 Kč. V plné výši se náhrada poskytovala po dobu 12 po sobě následujících měsíců od vzniku nároku a v následujícím období tehdy, byla-li škoda způsobena úmyslně nebo výhradně porušením právních nebo ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, pokud je neporušil postižený zaměstnanec, anebo byla-li škoda způsobena hrubou nedbalostí, pokud se jí nedopustil postižený zaměstnanec, a soud rozhodl, že výše uvedené omezení náhrady za ztrátu na výdělků neplatí. V ustanovení § 195 odst. 5 zák. práce ve znění vyplývajícím z článku I bod 148 zákona č. 188/1988 Sb. bylo nově stanoveno, že náhrada za ztrátu na výdělků přísluší zaměstnanci nejdéle do konce kalendářního měsíce, ve kterém dovrší 65 let věku (dosavadní právní úprava tuto věkovou hranici neobsahovala).

Takto novelizovaná právní úprava platila pro nároky na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity, které vznikly ode dne 1. 1. 1989. U nároků, které vznikly do 31. 12. 1988, bylo v článku II bod 7 zákona č. 188/1988 Sb. stanoveno, že částky omezující podle dosavadních předpisů způsob výpočtu a poskytování náhrady za ztrátu na výdělků se pro náhrady příslušející zaměstnancům, kteří před 1. 1. 1989 nedovršili věk 65 let, za dobu od 1. 1. 1989 zvyšují na částku 3000 Kč a u zaměstnanců, jejichž průměrný výdělek před vznikem škody na zdraví byl vyšší než 3000 Kč, se tato částka zvyšuje o 75 % rozdílu mezi tímto výdělkem a částkou 3000 Kč. V článku II bod 7 zákona č. 188/1988 Sb. bylo dále stanoveno, že zaměstnancům, kteří dovrší věk 65 let po 31. 12. 1988, přísluší náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nejdéle do konce kalendářního měsíce, ve kterém dovršili tento věk, a že nároky zaměstnanců na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity, kteří před 1. 1. 1989 dovršili věk 65 let, se řídí dosavadními předpisy.

V posuzované věci bylo zjištěno, že žalobce dovršil věk 65 let před 1. 1. 1989. Uvedená skutečnost znamenala, že žalobce, přestože dovršil 65 let věku, sice měl nárok na náhradu za ztrátu na výdělků při uznání invalidity i nadále (i po 1. 1. 1989), ačkoliv jinak tato náhrada příslušela nejdéle do konce kalendářního měsíce, v němž poškozený zaměstnanec dovršil věk 65 let, avšak jen za podmínek a ve výši uvedené v ustanovení § 195 odst. 2 zák. práce ve znění vyplývajícím z ustanovení článku I bod 69 zákona č. 153/1969 Sb.

Ustanovení § 195 zák. práce bylo dále s účinností od 1. 6. 1994 změněno článkem I body 121, 122 a 123 zákona č. 74/1994 Sb. Podle této (nyní platné) právní úpravy se náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity poskytne zaměstnanci v takové výši, aby spolu s jeho výdělkem po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání s připočtením případného invalidního nebo částečného invalidního důchodu, poskytovaného z téhož důvodu, se rovnala jeho průměrnému výdělků před vznikem škody. Nadále se přitom nepřihlíží ke zvýšení invalidního důchodu pro bezmocnost, ke snížení tohoto důchodu podle právních předpisů o sociálním zabezpečení a k výdělků zaměstnance, který dosáhl zvýšeným úsilím; na rozdíl od dosavadní úpravy je však třeba mít na zřeteli zvýšení přiznaných důchodů dle právních předpisů o sociálním zabezpečení. Omezení poskytování náhrady za ztrátu na výdělků nejdéle do konce kalendářního měsíce, ve kterém zaměstnanec dovrší 65 let věku, zůstalo zachováno (§ 195 odst. 4 zák. práce).

Ustanovení § 195 zák. práce ve znění vyplývajícím z článku I bod 148 zákona č. 188/1988 Sb. a článku I body 121, 122 a 123 zákona č. 74/1994 Sb. platí nejen pro nároky vzniklé po 1. 6. 1994. Podle článku VI bod 6 zákona č. 74/1994 Sb. se úprava náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti (§ 195) provede i u zaměstnanců, kterým náhrada příslušela před 1. 6. 1994; to platí i pro náhrady, o nichž bylo před 1. 6. 1994 pravomocně rozhodnuto nebo jejichž výše byla dohodnuta.

S právním názorem soudů obou stupňů, podle kterého je třeba provést úpravu náhrady za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti způsobem, uvedeným v ustanovení článku VI bod 6 zákona č. 74/1994 Sb., také u zaměstnanců, u nichž se způsob výpočtu a poskytování této náhrady ve smyslu ustanovení článku II bod 7, věty třetí, zákona č. 188/1988 Sb. řídí ustanovením § 195 zák. práce ve znění vyplývajícím z ustanovení článku I bod 69 zákona č. 153/1969 Sb. (tj. podle právní úpravy platné do 31. 12. 1988), dovolací soud nesouhlasí.

I když ustanovení článku VI bod 6 zákona č. 74/1994 Sb. výslovně nerozlišuje mezi zaměstnanci, kterým náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) příslušela před 1. 6. 1994 podle ustanovení § 195 zák. práce ve znění vyplývajícím z článku I bod 148 zákona č. 188/1988 Sb., a mezi zaměstnanci, kteří tuto náhradu před 1. 6. 1994 pobírali podle ustanovení § 195 zák. práce ve znění vyplývajícím z článku I bod 69 zákona č. 153/1969 Sb., bylo třeba vzít v úvahu, že článek VI zákona č. 74/1994 Sb. obsahuje (srov. jeho nadpis "Přechodná ustanovení") právní úpravu ve vztahu ke změnám, které v zákoníku práce přinesl tento zákon. Smyslem a účelem ustanovení čl. VI zákona č. 74/1994 Sb. není úprava právních vztahů, které novelou zákoníku práce, provedenou tímto zákonem, nebyly dotčeny. Protože nároky na náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) zaměstnanců, kteří dovršili věk 65 let v době před 1. 1. 1989, se ve smyslu článku II bod 7, věty třetí, zákona č. 188/1988 Sb. řídily před 1. 6. 1994 právní úpravou obsaženou v zákoníku práce ve znění platném do 31. 12. 1988, ustanovení článku VI bod 6 zákona č. 74/1994 Sb. se jich nemůže týkat a nelze na ně "vztáhnout změny v poskytování náhrady za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti" (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) v tomto zákoně uvedené.

Soudy obou stupňů rovněž náležitě nepřihlédly k tomu, že ustanovení článku II bod 7, věta třetí, zákona č. 188/1988 Sb. nebylo zrušeno (a ani se nestalo neúčinným) a že je i nadále součástí našeho právního řádu. V této souvislosti nelze důvodně argumentovat tím, že "rovněž ustanovení § 195 odst. 1 ve znění do novely provedené zákonem č. 74/1994 Sb. nebylo výslovně zrušeno, ale změněno, a že stejně tak článkem VI bod 6 zákona č. 74/1994 Sb. byl změněn výpočet náhrady za ztrátu na výděлку pro pracovníky, kteří před 1. 1. 1989 dovršili 65 let věku". Ustanovení § 195 zák. práce bylo změněno článkem I body 121, 122 a 123 zákona č. 74/1994 Sb. s účinností od 1. 6. 1994 a takto provedená změna nemá žádný vztah k ustanovení článku II bod 7, věta třetí, zákona č. 188/1988 Sb.

Ustanovení článku VI bod 6 zákona č. 74/1994 Sb. sleduje, aby poškození zaměstnanci, jimž nárok na náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity vznikl před 1. 6. 1994, pobírali tuto náhradu za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako zaměstnanci, jimž nárok vznikl po účinnosti článku I body 121, 122 a 123 zákona č. 74/1994 Sb. Protože ustanovení § 195 odst. 4 zák. práce v nyní platném znění umožňuje poskytovat náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity zaměstnanci nejdéle do konce kalendářního měsíce, ve kterém dovrší 65 let věku, nelze uvedené ustanovení vykládat tak, že by se toto ustanovení v době od 1. 6. 1994 vztahovalo také na ty poškozené, kteří věku 65 let dovršili již před 1. 1. 1989. Přijetí opačného názoru by – jak správně uváděl dovolatel – znamenalo, že tito zaměstnanci od 1. 6. 1994 ztratili nárok na náhradu za ztrátu na výděлку; takovýto výklad by nepochybně měl za následek nepřípustné odnětí práv řádně nabytých podle ustanovení článku II bod 7, věta třetí, zákona č. 188/1988 Sb.

S názorem, že na poškozené zaměstnance se ustanovení článku VI bod 6 zákona č. 74/1994 Sb. vztahuje jen při výpočtu výše náhrady za ztrátu na výděлку a že v době poskytování této náhrady zůstalo ustanovení článku II bod 7, věta třetí, zákona č. 188/1988 Sb. nedotčeno (že tedy náhrada na ztrátu na výděлку těmto zaměstnancům náleží i po dosažení věku 65 let), nelze souhlasit. Uvedený názor nejen že nebere v úvahu, že ustanovení článku VI bod 6 zákona č. 74/1994 Sb. sjednocuje poskytování náhrady za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity u poškozených pracovníků, kterým nárok vznikl před 1. 6. 1994, s

nově vzniklými nároky nejen v její výši, ale ve všech podmínkách pro další (t j. od 1. 6. 1994) poskytování tohoto plnění, ale činí rovněž neodůvodněný rozdíl mezi poškozenými zaměstnanci podle toho, zda dosáhli či nedosáhli před 1. 1. 1989 věku 65 let, ačkoliv k němu není žádný zákonný podklad.

Dovolací soud proto z uvedených důvodů dospěl k závěru, že u zaměstnanců, kteří dovršili věk 65 let před 1. 1. 1989 a kterým ve smyslu ustanovení článku II bod 7, věta třetí, zákona č. 188/1988 Sb. od 1. 1. 1989 příslušela náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity podle ustanovení § 195 zák. práce, ve znění vyplývajícím z článku I bod 69 zákona č. 153/1969 Sb., se úprava pobírané náhrady podle ustanovení článku VI bod 6 zákona č. 74/1994 Sb. (nyní ve znění zákona č. 220/1995 Sb.) neprovede.

Protože rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, dovolací soud jej zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 1, část věty za středníkem, § 243b odst. 2, věta první, o.s.ř.).

Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci rozhodne soud nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 243d odst. 1 o.s.ř.).